ŠEST MOTIVŮ, JEDNA VRAŽDA

LAUREN MUÑOZ

VRAH MEZI NÁMI

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

LAUREN MUÑOZ

VRAH MEZI NÁMI

Přeložila Kateřina Cinková

Copyright © 2023 by Lauren Muñoz
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Kateřina Cinková, 2026
Cover illustration © Leny Vítková, 2026

ISBN 978-80-271-5988-8

Pro Rixieho

PROLOG

V roztřesené ruce mě pálí nůž.

S tichým cvaknutím zavřu dveře do Blainovy ložnice, aby mě sem nikdo nemohl sledovat. Ostatní jsou zaneprázdnění oblékáním na koktejlový dýchánek, ale bylo by pošetilé riskovat zrovna teď, když jsem došla tak daleko.

Starobylé potrubí ve sprše hvízdá a rachotí stejně hlasitě jako zrezlý bojler ve sklepě Marianské akademie. Přesto zadržím dech, zatímco se kradu ke koupelně. Schovám se za pootevřenými dveřmi a škvírou nahlédnu dovnitř. Blaine stojí v kanárkově žluté vaně, průsvitný sprchový závěs má zatažený a skrz vířící páru sotva vidím jeho hlavu a hruď. Na mozaikových dlaždicích se válí dobové vlněné plavky, které měl na pláži.

Každá koupelna Ashwoodského panství byla pečlivě zrenovována. Blainovu zdobí zlatá art deco zrcadla.

Zadívám se na zlaté ostří svého nože.

Ladí k sobě.

Kdybych byla ten typ člověka, co věří na znamení, možná by mě napadlo, že vesmír schvaluje zločin, který se chystám spáchat.

Já ale takový člověk nejsem. Takový člověk by už před několika týdny vyzradil své tajemství Kassidy a doufal, že mu vesmír jeho dobrý skutek oplatí. Jsem spíš typ holky *nezahrávej si s mojí budoucností, pokud mi nechceš spadnout na nůž.* Nebo aspoň chci být. Moje roztřesené ruce však vypovídají o něčem jiném.

Blaine má zavřené oči a nastavuje tvář vodě, která stéká dolů s jemným pleskáním typickým pro staré domy. Tichý kontrast s dunivým potrubím ve

zdech. Je to uklidňující zvuk, jako jarní déšť, a já se v myšlenkách letmo vracím ke dni před maturitním plesem, kdy Blaine za bouřky tančil na nádvoří mojí bytovky, zatímco jsem se se svou rodinou smála z chodníku.

Vypadal tenkrát zranitelně a mladě, stejně jako teď, když stojí nahý a bezbranný ve sprše. Čekala jsem na tenhle okamžik. Celé dny jsem se v hlavě zaobírala detaily. Ale když si Blaine rukama prohrábne zrzavé vlasy a pomalu si odhrnuje proud vody z čela a nechává ho stéct po zádech, pažemi se mi šíří palčivý pocit viny, který mě málem přiměje nůž upustit.

Blaine si tohle nezaslouží – fakt ne. Ale to ani já. A nemůžu jen tak sedět se založenýma rukama a nechat ho, aby mi zničil život.

Sevřu nůž pevněji a vejdu dovnitř.

1

Tříští se sklo. Když *Krvavá růže* narazí na rozbouřené vlny, na spodní palubě někdo zakřičí. Kassidy hluk ignoruje a dál hovoří. „Chloe je možná úžasně chytrá nebo tak, ale i ředitel Halliwell u jejího závěrečného proslovu usnul, a to je přitom ten nejnudnější člověk, jakého jsem kdy potkala."

Kassidy zřejmě nezajímá, že by se Chloe mohla každou chvíli objevit na schodech a zaslechnout, že se o ní bavíme. Posunu si svůj náramek proti mořské nemoci a zhluboka se nadechnu. Lehátka na kamarádčině jachtě jsou přepychová, ale já se nějak nemůžu uvelebit. Možná jsem nesvá z houpajících se vln. Nebo možná z toho, že vím, co se skrývá v hloubi batohu u mých nohou. Každopádně doufám, že na horizontu brzy spatřím ostrov Sparrow.

Na červen je docela chladno, nad temnou vodou však svítí jasné slunce. Nad hlavami nám vřískají mořští ptáci, kteří tu a tam zaboří zobák do studeného moře, aby si ulovili rybu. Kassidy si vykasala maturitní šaty nad stehna, aby její dlouhé nohy nehyzdily opálené pruhy. Kdyby nebyla tak zámožná, měla by slonovinovou pleť, jelikož by zimy trávila v Maine. Ale když si o pololetních prázdninách zaletíte na Seychely, máte medovou barvu po celý rok. Já nemusím cestovat, abych se opálila – moje příjmení je Moralesová.

K uším nám dolehne všeříkající lupnutí korku.

„Otevřeli šáňo!" zavýskne Kassidy, vyskočí na nohy a utíká ke kovovému zábradlí. *Krvavá růže* má několik kaskádovitých pater, tudíž z každé paluby vidíte okraj té další. „Dones mi skleničku, zlato," zavolá na Blaina a nakloní se tak hluboko přes zábradlí, až jí není vidět hlava. „A taky jednu pro Izzy."

Neochotně sklouznu z lehátka a připojím se k ní. Blaine už si sundal čepici a talár, dokonce i košili. Jeho široká ramena se sklánějí nad stolem, kde plní skleničky z magnum lahve něčeho, co stálo nejspíš víc, než jsem v Pegasově knihkupectví vydělala za celý semestr.

Vrhne po Kassidy úsměv, který mu opadne, když spatří mě. Pospíším si od zábradlí zpátky k lehátku.

Kassidy se taky vrátí a sváže si lesklé blond kadeře do ledabylého drdolu. „Každopádně," řekne bezstarostně, „si myslím, že studenti by si měli sami zvolit, kdo povede závěrečnou řeč. Jinak skončí se sentimentálními génii, recitujícími trýznivá klišé o svých nadějích a snech."

Přikývnu, ale poslouchám ji jen na půl ucha. *Debilní Blaine*, pomyslím si. *Všechno zničí, pokud na mě bude koukat těma provinilýma očima.*

Odpovím až o chvíli později. „Aspoň jsi pak nemusela koukat, jak ostatní rodiče zacházejí s tvou matkou jako s vyvrhelem."

Kassidy chápavě protočí oči. „Jak se vůbec opovážila napařit jejich drahocenným potomkům špatnou známku z matiky." Plácne sebou na lehátko a usměje se. „Naši nemohli uvěřit, že mi dala céčko z integrálů. Mysleli si, že skrz svou nejlepší kámošku dostanu protekci."

Lehký vánek mi nadzvedává kudrny. Chladivá sprška vody a hučení motoru mi dávají pocit, že jsem na milion mil daleko od Harkeru a mamky se sestrou.

Přemýšlím, co asi beze mě doma dělají. Je těžké uvěřit, že ještě před třemi hodinami jsme byli namačkaní ve vydýchané aule a poslouchali Chloin projev: *Ačkoli náš čas na Marianské akademii vypršel, lekce, které jsme se zde naučili, nikdy nezmizí. Až vyrazíte do světa a postavíte se čelem jeho výzvám, vždycky si pamatujte školní motto*: Fortis Fortuna adiuvat!

Štěstí přeje odvážným.

Znovu pomyslím na svůj batoh. Když jsem si nůž chystala, pečlivě ho zabalila do džín a strčila ho na dno batohu, připadala jsem si jako začínající sociopat. Jenže teď si říkám: Budu mít dost síly na to být odvážná?

Na schodech se ozvou kroky. „Dorazil váš komorník," pronese sarkastický hlas. Otočím se na Ferguse, jenž mezi prsty vyvažuje tři skleničky šampaňského. Na sobě má outfit, který on sám nazývá *euro chic*, ale jeho pomlouvači ve škole mu přezdívají *euro geek*: olivové mrkváče, hnědé mokasíny a košile

s rukávy vyhrnutými k bledým loktům. Špinavě blond vlasy má upravené do spirály úplně jako v *Pomádě* a zamhouřená malá hnědá očka doprovází neutuchajícím úšklebkem.

Kývne na Kassidy a ta po něm střelí upjatým úsměvem. Fergus je Blainův nejlepší kamarád z dětství a s Kassidy už roky soupeří o jeho pozornost.

„Blaine nemá čas vás obsloužit," oznámí Fergus. „Páčí z Ellisona podrobnosti o nominačních zkouškách do veslařského olympijského týmu pro příští rok."

S Kassidy si každá vezmeme jednu sklenku. Fergus si s námi přiťukne tou svojí. „Na to, že už nikdy nevkročíme do toho vězení plného zrádných primadon," pronese přípitek.

„Gusi, o čem to mluvíš?" rozesměju se. „V Marianu jsi to miloval."

„A to tys byl ta *největší* zrádná primadona," dodá Kassidy. „Princ divadelních prken."

Fergus se ušklíbne. „A Blaine je podle tebe král."

„Spíš bůh." Kassidy si laškovně ovívá tvář, když to říká, ale vím, že nežertuje. Právě Blainovo vystoupení v *Téměř Maine* je svedlo dohromady. Když ho v prváku viděla na jevišti, propadla jeho modrookému sexy pohledu a už se z toho nikdy nevzpamatovala.

„Fuj," zašklebí se Fergus. „Jediný důvod, proč na naše představení chodilo tolik studentů, je ten, že slečna Keplerová pozvala všechny béčkové hollywoodské hvězdy, se kterými pracuje její tatík. A pokud jsem do našich školních novin *občas* nadhodil nějaký drb," řekne a otočí se na mě, „to ze mě ještě nedělá zrádce."

Znovu se rozesměju. „Nikdy se neměň, Gusi."

Mí přátelé na Marianské akademii rozkvetli jako květiny. Já jsem byla spíš jako invazivní plevel. Kassidy plakala, když jsme z Marianu vycházeli naposledy, ale mně se jenom ulevilo. Ulevilo se mi, že už na chodbách nebudu muset mávat na mámu ani se dívat, jak se ostatní studenti ošklíbají nad mou vybledlou uniformou, ani stát vedle Kassidy a vypadat jako krátké, zakřivené písmeno S, zatímco ona je dokonalé T. Promoce pro mě znamenala úlevu a naději, že na vysoké se třeba věci změní.

„Chci se připojit k přípitku," ozve se ze schodiště hluboký hlas.

O pár vteřin později završí Ellison svůj výstup z prostřední paluby a narazí sklenicí do těch našich s takovou vervou, až nemůžu uvěřit, že se nerozbily.

„Pardónek." Zasměje se. „Asi nedokážu odhadnout vlastní sílu."

Fergus protočí oči tak moc, až připomínají vařená vejce.

Ellison se opře o zábradlí, které mu sahá pouze pod zadek. Strniště, jež obvykle pokrývá jeho tmavě hnědou pleť, si na maturitní promoci oholil. Každým coulem vypadá jako budoucí olympionik. Zpola mě udivuje, že na ostrov Sparrow sám nedovesloval.

Ellison zahuláká na spodní palubu: „Blaine, už jdeš?"

Na schodech zaduní těžké kroky. Objeví se Blaine a v ruce stále třímá magnum lahev šampaňského. Černé triko, které si oblékl přes tmavé džíny, ostře kontrastuje s velkými bílými teniskami. Blaine je vždycky oblečený v hyperležérním stylu, tak profláknutém mezi bohatými dětmi, co si mohou dovolit utratit tisíce dolarů za nejnovější tenisky.

„Tak tady se schovává mejdan," řekne, odloží šampaňské a propojí telefon s malým bluetooth repráčkem, který vyndá ze zadní kapsy. Když zmáčkne PLAY, přehluší burácivý zvuk větru hlasitý rap. Znovu popadne šampaňské a přihne si rovnou z lahve, takže se na slunci zablyští jeho obří hodinky.

„Tvoje přítelkyně tu právě opěvuje tvé božské herecké výkony," pronese Fergus hlasem, z něhož kape výsměch. „Možná bys měl využít toho, že má dobrou náladu."

Blaine se vmáčkne ke Kassidy na lehátko a volnou rukou si ji přitáhne do klína. „Moje holka má vždycky dobrou náladu," prohlásí, čímž si vyslouží smích od těch z nás, kteří jsme zažili, jak umí být Kassidy nevrlá. Teď se k němu každopádně přivine a oba se oddají polibku, jaký by si většina z nás rozdala spíš někde v soukromí.

„Říkala jsem si, kam jste zmizeli," ozve se melodický hlas nejlepší studentky Marianu.

Kassidy s Blainem ztuhnou a odlepí se od sebe. Ellison se mírně napřímí a dlaní si uhladí krátké hnědé vlasy.

Chloe Liová vystoupá poslední schod a s dosud plnou sklenicí šampaňského se k nám váhavě připojí. Stejně jako Blaine je oblečená neformálně: džíny do pasu, sportovní crop top a červené tenisky. Nedávno se nechala

ostříhat – rovné černé vlasy jí teď sahají jen ke krku, zákeřný stylista jí navíc zastřihnul ofinu tak krátce, jako to některé sadistické děti dělají svým barbínám. Nevypadá to dobře.

Kassidy se na Chloe zamračí, pak sklouzne z Blaina a odkráčí na druhou stranu paluby. Její přítel odloží lahev a následuje ji se sotva slyšitelným zavrčením. Chloe se při tom pohledu zamračí, není zvyklá na jejich prudké výměny názorů.

Nepříjemné ticho prolomí Ellison. „Líbilo se mi maturitní číslo školních novin," pochválí mě s hřejivým úsměvem na rtech. „Obzvlášť ta retrospektiva, kterou jsi napsala na starou Callowayovou."

„S tím mi pomohla Kassidy," odvětím. „Doktorka Callowayová se živila jako modelka v New Yorku. Zbožňuje Kassidyin módní sloupek."

„Nemůžu uvěřit, že učí na Marianu už padesát let," dodá Chloe, jíž se zjevně ulevilo, že má co říct. „Je to zvláštní pomyšlení, že bych nikoho z vás nemusela potkat, pokud by nenaléhala na vedení, aby dovolilo studovat i dívkám."

Ellison k ní pozvedne sklenici. „To by byla věčná ztráta pro náš všechny," prohlásí.

Chloe si s ním přiťukne a v obličeji je přitom celá rudá. Já se odvrátím, abych zakryla, jak se culím. Ačkoli je to už dávno, co se mi z Ellisona podlamovala kolena, pamatuju si, jak příjemný pocit to byl. Je dobře, že s námi nemohl jet Nestor. Nelíbilo by se mu sledovat, jak Chloe takhle záhy po tom, co se s ní rozešel, flirtuje s někým novým.

Fergus, který ty dva pozoruje divokýma očima, přeruší jejich konverzaci: „Kde je Marlowe?"

„Vevnitř, válí se na gauči," odpoví Chloe. „Prý si radši dočte knížku, než by se nechal fackovat větrem."

„Typické," utrousí Fergus. „Nejspíš trpí mořskou nemocí a nechce to přiznat."

„Nebo možná není zvyklý na takhle malé jachty," zavtipkuje Ellison.

O pár minut později se Kassidy s Blainem vrátí zaklesnutí do sebe a šťastně se usmívají. Ať byla moje kamarádka naštvaná kvůli čemukoli, už ji to přešlo. To je na ní jedna z nejlepších věcí. Nedokáže se zlobit dlouho.

Zrovna když začnu zvažovat, že se připojím k Marlowovi, Kassidy vypískne a začne tančit na špičkách. „Tamhle je ostrov Sparrow!" Ukazuje na rychle

se přibližující skálu porostlou divokou trávou a hustými borovicovými háji. Vypadá to, jako by někdo upustil srpek lesa doprostřed oceánu. „Ashwoodské panství není vidět, protože je na druhé straně kopce."

„Věděl jsem, že si mám nechat dovézt trajektem jaguára," brblá Blaine. „Spakovala sis snad deset kufrů. Na ten kopec je nikdy nedotáhneme."

„Klid," prohodí Kassidy. „Čekají na nás řidiči." Poznám, že se snaží nevypadat příliš spokojená sama se sebou, což ve mně vyvolá podezření. O překvapivém maturitním výletu na Ashwoodské panství mi řekla jen před pár dny. A o autech se ani nezmínila.

Po další zdánlivě nekonečné hodině, která ale ve skutečnosti trvá jen deset minut, zakotví jachta v přístavu. Posádka vyskočí z lodi a za pomoci lan nás vmanévruje blíž k dlouhému kotvišti, obklopenému zářivě zeleným kapradím. Jakmile jsme uvázaní, připevní k boku žebřík, abychom mohli slézt a nespadli jsme. Jeden z členů posádky se pokusí odehnat racky, kteří tam hltají drobky, ale cupitají kolem něj, jako by byl součástí mola.

Popadnu batoh a pevně si ho nasadím na ramena. Není žádnou záhadou, proč mi žaludek svírá nervozita: takhle se cítím vždycky, když mám mluvit s Marlowem.

Než se k němu stačím při vylod'ování ne-zas-tak-nenápadně přichomýtnout, Kassidy mě popadne za paži a zadrží mě, zatímco ostatní scházejí po schodech, aby si posbírali svá zavazadla. Poskakuje na místě, jako by se chystala skočit přes palubu.

Na chvíli na Marlowa zapomenu. „Ten pohled znám," řeknu. „Chystáš další překvapení."

Usměje se. „Znáš mě až příliš dobře."

„Prosím, řekni mi, že to nebudou zase striptéři."

Rozesměje se tak hlasitě, až rackové nelibě zaskřehotají a vrhnou se k obloze. „Striptéři ne," ujistí mě. Pak zvážní. „Moje překvapení je pro všechny, ale chci, abys věděla, že všechno, co jsem udělala, jsem udělala pro nás dvě." Odtáhne mě ke schodům. „Nemůžu se dočkat, jak se budeš tvářit. Tohle bude ten nejlepší týden ze všech."

2

KASSIDYIN DŮM
O tři dny dříve

Kassidy a Izzy seděly na svém obvyklém místě: v modrozelených kožených polohovacích křeslech v první řadě Kassidyina domácího kina. Místnost byla zastrčená v rohu východního křídla, aby její rodiče neslyšeli ohlušující hudbu starých filmů, které si holky promítaly každou středu po škole.

Ten večer nedokázala Kassidy sedět v klidu. Každých pár minut vyskočila na nohy a zatočila se jako baletka, až za ní vlály plesové šaty.

Izzy si bezmyšlenkovitě ládovala ústa máslovým popcornem. Ať se snažila soustředit sebevíc, myšlenkami byla na míle daleko od filmu. Teprve když Kassidy vyskočila na nohy popáté, si jí Izzy konečně všimla.

„To sis něco šlehla?“ zeptala se, když kamarádka z rychlého točení málem přepadla. V pozadí hrálo *Tajemství rubínové dýky*. „Během našeho oblíbeného filmu nemáš dovoleno se nudit.“

Kassidy se přestala nakrucovat. „Mám pro tebe dvě slova.“

Izzy vyčkávala, rozptýlená Marlou Nevercrossovou, svůdnicí němého plátna, slavnou pro své velké oči, našpulené rty a posedlost gepardy. Izzy a Kassidy zrovna došly k té části filmu, kdy Marla přistihne svého manžela, jak v růžové zahradě svádí Caru Ashwoodovou. „No?“ pobídla ji Izzy. „Jaká slova?“

„Chci, abys hádala,“ odvětila kamarádka a zastrčila si pramínek vlasů za uši.

„Chceš po mně, abych hádala dvě slova z celé angličtiny?“

„Týká se to tvého maturitního překvapení."

Izzy zavrčela. „Prosím, řekni mi, že to není něco, co nás dostane do basy. Nebo zabije."

„Uklidni se. Kdy jsem já naplánovala něco nebezpečného?"

„Co třeba dva roky zpátky, když jsme si postavily kánoi podle videí na youtube a málem se převrhly na řece?" nadnesla Izzy. „Nebo loni v létě, když jsme tvému tátovi ukradly motorky a vyrazily na nich na ten folkový festival v Kanadě?"

Kassidy se zasmála. „Lidi v těch motorkářských barech byli strašně milí."

„Nemůžu uvěřit, že po nás nechtěli občanku."

„A ty jsi strávila tolik času jejich tvorbou ve photoshopu." Kassidy se odmlčela. „Tenhle plán je jiný. Je… sofistikovaný."

„Jak sofistikovaný?"

„Souvisí to s ostrovem."

Izzy si v duchu prošla možné varianty. „Nech mě hádat. Potápění se žraloky? Vrhání se z útesů nad oceánem na rogalu?" Smetla z křesla zrnko popcornu. „Možná bychom měly přeskočit tu složitější část a jít se rovnou utopit."

Kamarádka svým povzdechnutím přehlušila i hudbu ve filmu. „Napovím ti, pokud mi slíbíš, že nebudeš předpojatá."

„Dobře. Ale nedělám *nic*, co zahrnuje žraloky."

„Nebudeš toho litovat," zvolala Kassidy a vyřítila se z místnosti. Izzy slyšela, jak pod jejími bosými chodidly vrže schodiště vedoucí do kuchyně pro služebnictvo.

Izzy se zvedla z koženého křesla a začala přecházet po domácím kině, Marla Nevercrossová mezitím uštědřila svému filmovému manželovi políček. Místnost byla temná a chladná a dívka se otřásla. Na sobě měla jen tenké flapper šaty, které si vypůjčila ze skříně velikosti skladu paní Loganové.

Od té doby, co se Kassidyina máma během proslovu na vánočním plese Marianské akademie dozvěděla, že jsou jedny z jejích šatů nevyčíslitelné hodnoty od Madeleine Vionnetové umazané od másla, zakázala holkám půjčovat si veškeré její vintage kousky. Kassidy v následujících měsících se sebezapřením nosila napodobeniny, ale trvala na tom, že jejich poslední poškolní promítání si zaslouží to nejlepší, co jim šatník její mamky může nabídnout.

Kassidy se přišourala zpátky do sálu a balancovala přitom se dvěma skleničkami, v nichž cinkal led. Vlnité kadeře jí spadaly do obličeje a dodávaly jí nedbalý, bohémský vzhled, který se tucty dívek ve škole snažily bezúspěšně napodobit. Jednu sklenici podala Izzy.

„Tady je tvá nápověda," oznámila. „Jsou nealko. Vím, že by se tvoje máma zvencla, kdybys během školního týdne přišla domů nametená."

Izzy si usrkla a pak znovu. Byla zvyklá popíjet luxusní alkohol, jehož měli Loganovi zásoby. Když Kassidyini rodiče odjeli z města, její večírky nikdy nezahrnovaly pivní sudy ani červené plastové kelímky. Byla to dívka, která preferovala luxusní drinky ve skutečných sklenicích.

„Napadá tě něco?" vyzvídala Kassidy.

Izzy neměla náladu na hádanky. Měla lhát a vymluvit se, že jí není dobře. Kdyby její nejlepší kamarádka znala její tajemství, stejně by ji tam nechtěla.

„Nechám se podat," řekla nakonec.

Kassidy se zamračila. „Zjevně jsi vstala špatnou nohou, takže ti dám další nápovědu. No, nápovědu ne. Spíš dárek."

Izzy si promnula spánky. „Koktejl s opravdovým alkoholem?"

Kassidy se rozesmála. „Ne, něco sladkého. Pozvala jsem Marlowa na Ashwoodské panství."

Poprvé za celý večer si Kassidy získala její plnou pozornost.

„Marlowa? Počkat… Na *to* Ashwoodské panství?" Ukázala na plátno, kde právě Marla Nevercrossová vzlykala nad manželovým tělem, jež leželo roztažené na kamenné terase pozemků Theodora Ashwooda.

„Neplánovala jsem, že ti to vyslepičím, ale však víš, že neumím chodit okolo horké kaše."

„Myslela jsem, že muzeum otvírá až na podzim."

Kassidy se usmála. „Naši věnovali na renovaci dost štědrou částku na to, aby si mohli vyžádat laskavost."

Izzy si zakryla obličej rukama. „Jako první dostaneme prohlídku domu?"

„Prohlídku ne. Pobyt. Na týden."

„*Týden* na Ashwoodském panství," zopakovala Izzy omámeně. Pak si vzpomněla na druhou část Kassidyina překvapení. „S Marlowem? Říkala jsem ti, že už je to za mnou."

„A já jsem tvoje nejlepší kamarádka, takže jsem poznala, že lžeš."

Měla pravdu. Přestože se Izzy ze všech sil snažila svou zamilovanost do Marlowa ignorovat, nefungovalo to. Pokaždé, když jej viděla, připadala si, jako by se svět zúžil do bubliny, ve které byli jen oni dva a nikdo další tam neměl přístup.

„Má přítelkyni," namítla.

Kassidy protočila oči. „To ti tvrdil už před několika měsíci," oponovala. „Navíc, dotyčná žije v Římě. To jim prostě nevydrží."

„Vždyť Marlowa ani nemáš ráda. Nebude týden jen v nás třech trapný?"

„Bože, to jo," řekla Kassidy a otřásla se. „Proto jsem taky pozvala Blaina, Chloe, Ferguse a Ellisona. Zeptala jsem se i Nestora, ale rodiče ho hned po maturе odlifrujou do Monaka, navštívit prarodiče. Majitelka souhlasila, že nám pronajme celý dům, takže tam bude jen nás sedm a nějaký personál. Tvoje máma říkala, že se postará o Caye, zatímco budeš pryč."

Vzrušení narušilo Izzyin neklid. Celý týden na ostrově, kde se natáčel její nejoblíbenější film ze všech. A nejen to. Celý týden s Marlowem, a bez dozoru.

Prozatím byl její vztah s Marlowem spíš nijaký. Pokývnutí na marianských chodbách. Pár neohrabaných rozhovorů v Pegasově knihkupectví. Ale to ji nezastavilo, aby snila o tom, jak spolu obědvají na nádvoří nebo se líbají ve skladu.

Poslední představu si v duchu opakovala dokolečka v průběhu nudnějších směn.

„A co má s Ashwoodským panstvím společného koktejl?" zeptala se, když si vzpomněla na nápovědu.

Když jí Kassidy odpovídala, ležérně přitom pokrčila rameny. Až příliš ležérně. „Theodor Ashwood dům postavil ve dvacátých letech, a tenkrát frčel koktejl French 75." Izzy otevřela pusu, aby z ní vyždímala, co dalšího před ní kamarádka tají, ale ta ji utnula. „Huš, propásneme závěrečnou scénu."

Dívaly se, jak němí herci předvádějí své poslední slzavé rozloučení. Když šok z překvapení opadl, Izzy se zableskla jiskřička naděje: Blaine pojede na Ashwoodské panství taky.

V takto velkém sídle a na tak odlehlém ostrově nebude těžké najít způsob, jak jej oddělit od ostatních. Tohle by konečně mohla být dokonalá příležitost. Jen musí být připravená.

Když film skončil, Izzy následovala Kassidy do její ložnice, kde se převlékly do normálního oblečení. „Nemůžu uvěřit, že se vzdáváš Paříže," řekla a svalila se na žvýkačkově růžový sedací vak. Trávit čas v tomhle pokoji bylo jako uvíznout v domečku pro panenky. Pastelové barvy a nadýchané volány a roztomilá plyšová zvířátka na vás číhaly v každém koutě. „Ashwoodské panství je úžasné, ale Louvre to není."

Kassidy se zahleděla z vysokých oken na slunce zapadající za kopce. Byla ten typ krásky, kterou touží malovat studenti umění. Ve slábnoucím světle vypadala jako anděl od Thayera. „Tohle může být naposledy, co se všichni sejdeme," odvětila. „Až odejdeme na vysokou, všechno se změní."

„My dvě budeme pořád nejlepší kamarádky, Kass."

Kassidy po Izzy střelila pokřiveným úsměvem. „Já vím. Ale Blaine zmizí tisíce mil daleko. A všichni mi pořád opakují, že vztahy na dálku jsou odsouzeny –"

Tok jejích myšlenek přerušil křik. Větrákem u stropu otřásalo dupání. Izzy poděšeně vzhlédla. „Odkdy na sebe tví rodiče křičí?"

„To nic není. Jen dusno u táty v práci." Spěchala pryč od oken. „Požádám Miguela, aby připravil bentleyho."

Řidič Loganových vysadil Izzy před její bytovkou na okraji města. Šlo o třípatrový cihlový komplex s nerovnými chodníky a zamřížovanými okny. Její mamka seděla v přecpané kuchyni a známkovala testy.

„*¿Tienes tarea?*" zeptala se.

Dívka zavrtěla hlavou a odpověděla anglicky. „Zbývají už jen dva dny školy. Jsi jediná učitelka, která maturantům dává úkoly."

„Ve skutečném světě žádný oddech nedostaneš."

Izzy si z lednice vzala pomerančovou limonádu. „Moji kamarádi se nikdy nebudou muset potýkat se skutečným světem."

Mamka zafuněla jako býk. „Peníze tě neochrání před vším," řekla a zaplavila papíry červenými *X*.

Její máma učila na Marianské akademii od té doby, co Izzy nastoupila do prváku. Zaslechla povídačky o tom, že ji najali jen proto, že je Hispánka, ale kritika se od ní odrážela jako voda od voskového papíru. Izzy si občas říkala, že

ostatní učitelé mámě závidí její mládí. Otěhotněla s ní ještě na střední a titul si dodělala až po narození Caye. Izzy si prohlížela její dlouhé kudrny a hebkou pleť a přemýšlela, jestli v jejím věku bude taky tak hezká. Pak jí myšlenky potemněly: krása neznamenala vždycky požehnání.

„Isadoro, posloucháš mě?“

Když místnost kolem ní opět nabyla ostrých obrysů, uvědomila si, že ji mamka už několikrát oslovila jménem. „Caye na tebe čeká. Měla bys jí popřát dobrou noc, ať může jít spát.“

Izzy dopila poslední doušek limonády a zamířila úzkou chodbou do sestřina pokoje. Cestou obešla invalidní vozík opřený o zeď.

Caye ležela v posteli. Měla na sobě vzorované pyžamo, které bylo na její věk moc dětské, a tiskla k sobě starou plyšovou kočku. „Jsi doma!“ zavřískla.

Izzy ji okamžitě tišila.

„Promiň,“ omlouvala se Caye s vykulenýma očima. „Zapomněla jsem, že nemám dělat hluk.“

„To je v pořádku,“ uklidňovala ji sestra. „Jen nechceme, aby si sousedi zase stěžovali.“

Dívenka si k ústům přitiskla ohnutý prst. „Nebyla jsi tady,“ zašeptala.

„Byla jsem u Kassidy,“ odvětila Izzy. Poznala, že si Caye není jistá, o kom mluví, přestože za poslední čtyři roky se s její nejlepší kamarádkou setkala nejmíň stokrát. „Potřebuješ něco, než zhasnu?“

„Maminka mi pomohla se osprchovat.“

„To je dobře, Caye. Ještě něco?“

„Vyčistila mi zuby.“

„Tak se zdá, že máš všechno.“

Caye natáhla zatnutou pěst. „Zazpívej měsíční písničku.“

Izzy si vždycky připadala hloupě, když zpívala nahlas, ale *Querida Luna* byla sestřina nejoblíbenější, a zklamat ji bylo jako nakopnout štěně. Verše, které je naučil jejich táta, odzpívala až do konce. Když skončila, Caye měla zavřené oči a pootevřené rty odhalovaly zuby. Izzy prošlehl spánky výboj ochranitelské zuřivosti. Chtěla sestřičku obejmout, jako když se voják snaží absorbovat výbuch granátu, ale potlačila to nutkání a vydala se zpátky do obýváku.

V předsíni narazila na mámu. Už se převlékla do tílka na spaní a šortek a nesla si sklenici vody. „Užila sis to u Kassidy?“ Její tón naznačoval, na co se doopravdy ptá.

„Kass mi pověděla o výletu na Ashwoodské panství,“ odpověděla Izzy. „Díky, že mi dovolíš jet.“

Po vysokých lícních kostech její mámy se rozlil slabý ruměnec. V posledních měsících spolu moc nemluvily. Caye a škola a práce je tak zaměstnávaly, že někdy uplynulo i několik dní, během nichž si vyměnily jen pár zdvořilostních frází.

„Nemáš za co,“ řekla. „Nechci, abys měla o mě a Caye obavy. Bude to dobrý trénink, až odjedeš na vysokou.“

Když mamka odešla do postele, přeměnila Izzy obývák z denního užívání na noční. Sestra potřebovala aspoň deset hodin nerušeného spánku a byt měl jenom dvě ložnice, a tak Izzy spala na rozkládacím gauči. Zpod podsedáků vytáhla tenkou matraci a nahoru naskládala polštáře. Pak zatáhla závěs, který odděloval obývák a kuchyň, a lehla si.

Její stipendium na Brownově univerzitě zahrnovalo i soukromý pokoj. To, jak zoufale toužila po vlastním prostoru, ji až děsilo. Každou noc si představovala samu sebe ve skutečné posteli, jak se dívá z okna s výhledem do zeleně, kde by ji za rozbřesku nebudili popeláři.

Někteří lidé počítali ovečky. Ona počítala dny do začátku podzimního semestru.

Pak pomyslela na Caye a do krku jí stoupla žluč. Izzy dřela jako mezek, aby se dostala na prestižní univerzitu, ale pokud něco brzy neudělá, nebude žádný soukromý pokoj, žádný výhled do zahrady ani žádná vysoká. Navždycky uvízne v tomhle bytě.

Týden na Ashwoodském panství představoval řešení – pokud bude mít dostatek odvahy. Jak tak ležela v obýváku, poslouchala křik z parkoviště a přes polštáře ji tlačily kovové tyče pod matrací, rozhodla se, že aby unikla z tohohle života, odváží se k čemukoli.

3

Ve chvíli, kdy s Kassidy opouštíme jachtu, Marlowe už dávno slezl ze žebříku. Na konci mola stojí malá trajektová zastávka, kterou zastiňují břízy. Zahlédnu jen Marlowovu černou kudrnatou hlavu, jak vchází do posuvných skleněných dveří. Chloe a Ellison stojí zhruba uprostřed mola a něco sledují skrz dalekohled. Blaine není nikde k vidění.

Za trajektovou zastávkou se ke skalnatému vrcholu kopce vine úzká silnice. Strmé útesy padají do vln, které se tříští o skaliska vystupující z vody jako shluk černých dinosauřích vajec.

„Lidi si myslí, že ostrov Sparrow vypadá jako obří zub," poznamená Kassidy.

Pokusím se představit si obra s pusou otevřenou pod vodou. „Pokud by zuby obrů pokrývaly husté stromy a divoké květiny, pak možná."

Najednou mě někdo prudce zatáhne za přecpaný batoh a pak mě pustí. „Bumerang!" zakřičí povědomý hlas.

Setrvačnost mě srazí dopředu a já s výkřikem upadnu na molo.

„To nebylo vtipné, Blaine!" vřískne Kassidy a pomůže mi vstát. „Promiň, Izzy. Chová se jako kretén, protože jeho táta radši v Evropě okukoval basketbalové talenty, než aby přišel na slavnostní předávání maturitního vysvědčení."

Blaine se zamračí a jeho tváře naberou skoro stejně rudou barvu, jakou mají jeho vlasy. „Jako by mi na tom záleželo. Jen tak blbnu."

„Jsem v pohodě," oznámím a zkontroluju, jestli jsem si do dlaní nezadřela třísky. „Pojďme dohnat ostatní." Předběhnu Kassidy a Blaina, ale jdu dost

blízko, abych zaslechla, jak se s ním šeptem dohaduje. Od naší hádky se Blaine chová poněkud divně, což je jeden z důvodů, proč se mu vyhýbám. Pokud si toho jeho přítelkyně všimla, nic na to neřekla.

Když už jsem skoro u zastávky, Kassidy mě dožene a zaklesne se do mě loktem. „Připravená?“ vyzvídá s natěšeným úsměvem na tváři.

„Proč je tady zastávka trajektu kvůli jedinému domu?“ zajímám se.

„Theodor Ashwood trval na tom, že mu trajekt bude z pevniny každý den vozit potraviny a poštu. Když zemřel, nastěhovala se sem jeho neteř a využila peníze z fondu Ashwoodského panství k tomu, aby zastávku zachovala. Máma tvrdí, že je to dobře – až otevřou muzeum, budou muset z Barského přístavu vypravovat několik lodí za den.“

Příslušenství zastávky je základní: záchody, okénko na jízdenky, pár ošuntělých laviček vypadajících jako vysloužilé lavice z kostela. Za pultíkem sedí jeden znuděný sekuriťák a čte si notně ohmataný paperback. Musí nás očekávat, protože k nám sotva vzhlédne, načež se vrátí ke své knize. Když dojdeme na opačný konec zastávky, posuvné skleněné dveře se se zaskřípěním otevřou. Při pohledu na to, co parkuje venku, ztuhnu na místě.

Stojí tam dva vozy Rolls Royce Silver Ghost s otevřenou střechou. Jedná se o dokonalé repliky aut z *Tajemství rubínové dýky*.

„To si děláš prdel!“ vyjeknu. Utíkám k nejbližšímu autu a vůbec mě nezajímá, jak hloupá asi musím připadat Marlowovi, který už se usadil na zadním sedadle druhého vozu.

Prsty přejedu po oblých náraznících, vyskočím na boční práh a pohladím kožená sedadla. „Jak jsi je dostala na ostrov?“ zeptám se Kassidy.

Vyrýsují se jí dolíčky, zatímco tancuje v nadšených kruzích. „Trajekt!“ Sehne se, aby si prohlédla emblém na kapotě. „Najít auta bylo horší. Už se tak běžně nevyskytují.“

Zalapám po dechu. „To jsou originály?“

Kassidy se rozesměje. „Na těchhle sedačkách seděly skutečné zadky z dvacátých let.“

„Tohle je to tvoje překvapení?“

„Tohle je jeho začátek,“ odvětí Kassidy tajemně. Podívá se na telefon. „Měli bychom jít. Chci se na Ashwoodské panství dostat před soumrakem.“ Vměstná

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Vrah mezi námi*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.